

Parochie	1
In de pen	6
Buitenland	8
Klapstoel	9
Dossier	10
Kerk	12
Mensen	13
Varia	14
Bisdom	15
Podium	16

COLUMN

Bert CLAERHOUT

Ons voetbal gaat van kwaad naar erger

„Dopingschandalen maakten de geloofwaardigheid van de wielersport kapot, maar de reputatie van het voetbal krijgt eveneens klappen. Ook bij ons. Anderhalve maand geleden viel een voetballer van zeventien een scheidsrechter van zestien aan tijdens een juniorenwedstrijd in het Oost-Vlaamse Idegem. De onfortuinlijke Lothar Van Impe incasseerde enkele rake vuistslagen, raakte buiten bewustzijn en moest worden overgebracht naar de spoedafdeling van het ziekenhuis in Geraadsbergen. Toch hoopt Van Impe na nieuwjaar opnieuw wedstrijden te fluiten.

Minder goed verging het de 41-jarige Nederlandse grensrechter Richard Nieuwenhuizen uit Almere. Ook hij werd, begin december, door enkele jonge voetballers hardhandig aangepakt. Ze schopten hem tegen de grond en traptten met hun voetbalschoenen tegen zijn hoofd. Diezelfde dag werd de grensrechter in kritieke toestand naar een ziekenhuis gebracht, waar hij de dag nadien overleed. Nederland was in shock. Spelers en trainers van grote clubs, en ook Sepp Blatter, de voorzitter van de FIFA-wereldvoetbalbond, staken hun verantwoordiging niet onder stoelen of banken.

Cijfers leren dat geweld tegen scheids- en grensrechters almaar vaker voorkomt. De afgelopen zes jaar zouden in ons land maar liefst tweeduizend van de achtduizend erkende scheidsrechters hebben afgehaakt wegens verbale en/of fysieke agressie. Niet toevallig hielden West-Vlaamse scheidsrechters dit najaar een protestactie tegen dat toenemend geweld door een weekend geen wedstrijden te fluiten. Zulke acties lossen de kwaal niet op, maar leggen overduidelijk de vinger op de wonde die almaar ernstiger wordt en lang niet meer alleen onze voetbalverantwoordelijken aanbelangt. De hele samenleving is erbij betrokken. Waar gaat het met de samenleving naartoe als een scheidsrechter tijdens een spelletje voetbal door jongeren van vijftien en zestien wordt geslagen en geschopt? Als scheidsrechters

allerlei verwensingen naar hun hoofd krijgen geslingerd door boze ouders die in plaats van langs de zijlijn hun kroost aan te moedigen, staan te schreeuwen en schelden op wie in hun ogen fouten maakt? Of als een menigte boze supporters na een zoveelste nederlaag van de geliefde club een ‘supportersbeleg’ organiseert door de uitgang van het stadion te blokkeren, allerlei voorwerpen naar het gebouw te gooien en clubleiders en spelers uit te dagen – zoals de afgelopen maanden in Brugge, Gent, Antwerpen en Luik gebeurde.

Wat leert dat alles over onze samenleving? Dat we almaar minder verdraagzaam en tolerant worden, dat we voor alles wat ons dwars zit een zondebok zoeken, dat we ons in ons doen en laten niet meer door anderen laten hinderen, en nog zoveel meer. In die zin is de voetbal-sport inderdaad een spiegel van de samenleving. Agressie en zinloos geweld, alsook zwart geld, prestatiedrang en commerciële belangen: dezelfde kwalen die de maatschappij teisteren, treffen het voetbal. Helaas is die vaststelling dat voetbal een spiegel van de samenleving is, al te lang een excuus geweest om misbruiken niet te moeten aanpakken. De Belgische voetbalbond was allesbehalve een voorbeeld van daad- en slagkracht. Mede daardoor miste het voetbal heel wat kansen om zich positief in de samenleving op te stellen. Het is de hoogste tijd dat verantwoordelijken van de voetbalbond en de clubs beseffen dat de sector waarin zij actief zijn, onverbreekelijk deel uitmaakt van de samenleving.

Als we spelers en beleidsverantwoordelijken op hun voorbeeldfunctie wijzen, mogen we tot slot ook van supporters meer verwachten. Dat het voetbal voor velen van hen een passie is, staat buiten kijf. Het voetbal is een van de weinig overgebleven maatschappelijke activiteiten die zijn rituelen, symbolen en emoties heeft behouden en die de massa nog kan fascineren en mobiliseren. Maar net zoals alle andere passies, heeft ook het supportersgedrag zijn grenzen.„

Colofon

KERK & leven
Halewijnlaan 92
2050 Antwerpen
www.kerkenleven.be
KERK & leven is een uitgave van
Studiecentrum Kerk en Media vzw

**VERANTWOORDELIJKE
UITGEVER**
Filip Debruyne
De parochie is verantwoordelijk
voor de eigen teksten

REDACTIE
Algemene redactie
tel. 03 210 08 40
fax 03 210 08 49
redactie.kerkenleven@kerknet.be
Hoofdredacteur
Bert Claerhout
Eindredacteur
Peter Gordts
Redacteurs
Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
Lieve Wouters
Redactiesecretariaat & Optocht
Martine Croonen
secretariaat.kl@kerknet.be
Diocesane redactie Antwerpen
Susan Van Lommel
Filip Ceulemans
Schoenmarkt 2
2000 Antwerpen
tel. 03 202 84 30
fax 03 202 84 31
redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge
Liselotte Anckaert
Diocesaan Centrum Groenhove
Bosdreef 5
8820 Torhout
tel. 050 74 56 38
liselotte.ancaert@kerknet.be

Diocesane redactie Gent
Eveline Coppin
Bisdomein 1
9000 Gent
tel. 09 225 16 26
fax 09 223 39 59
eveline.coppin@kerknet.be
Diocesane redactie Hasselt
Jan Colla
Vrijwilligersplein 14
3500 Hasselt
tel. 011 28 84 40
jan.colla@kerknet.be
Diocesane redactie Mechelen-Brussel
Hans Medart
Varkensstraat 6
2800 Mechelen
tel. 015 29 84 17
hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING
Grafisch ontwerp
Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
Patrick Claessens

PUBLICITEIT
Trevi Plus
Leopold II laan 53
1080 Brussel
tel. 02 428 21 03
fax 02 428 37 55
katrien.lannoo@trevipus.be
www.treviplus.be

DIENST PAROCHIEBLADEN
tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN
Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ
NV Halewijn

© copyright
Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Pasen/Lentefeest

KERK & leven, 5 DECEMBER 2011

U schrijft dat de verenigingen en organisaties uit de katholieke zuil zelf de ‘k’ in vraag stellen. Een pastoor vertelde me dat, als verenigingen de k in hun naam behouden, ze subsidiegelden verliezen. Vandaar wellicht dat KAV nu Femma heet...

Pasen, een van de grootste christelijke feestdagen, dienen we straks nota bene ‘lentefeest’ te noemen. Verwonderlijk dat we daar zo weinig protest tegen horen.

A.M. Kruithof, Zoersel

Hertrouwde echtgescheidenen

KERK & leven, 21 EN 28 NOVEMBER 2011

Jarenlang gaf ik weinig aandacht aan KERK & leven, maar dat is nu veranderd. In de rubriek *Lezersbrieven* van 21 en 28 november las ik dat sommigen misnoegd zijn omdat de Kerk weigert hertrouwde echtgescheidenen te communicatie te laten gaan. Sommigen vinden dat de Kerk die mensen daardoor verwijtend beoordeelt, anderen menen dat de Kerk daardoor ongeloofwaardig overkomt. Beide reacties zijn begrijpelijk.

Het burgerlijke huwelijk heeft juridische gevolgen voor de gehuwden, maar wordt door de Kerk alleen ter wille van die burgerlijke gevolgen erkend. Het kerkelijke huwelijk is een sacrament waarin mensen beloven hun hele leven voor elkaar te zorgen

en elkaar trouw te blijven. Echtscheiding tot slot is een burgerlijke aangelegenheid die het kerkelijke huwelijk niet ontbindt.

Als gehuwden scheiden, zijn zij doorgaans schuldigen en slachtoffers, vaak zonder dat zelf te willen. Sommigen beginnen dan een nieuwe relatie, wat kerkelijk niet strookt, maar waarop de strenge excommunicatie niet van toepassing is. Als die samenwonende echtgescheidene een tweede burgerlijk huwelijk aangaat, zou dat een exclusieve burgerlijke aangelegenheid moeten blijven – zoals bij het eerste huwelijk – en zou die samenlevende op dezelfde wijze moeten worden behandeld. Toch gebeurt het anders. Zo’n tweede burgerlijke huwelijk, dat de Kerk niet erkent, wordt een doorslaggevend argument om iemand in de ban te slaan. Met andere woorden: het is een burgerlijke aangelegenheid die een kerkelijke sanctie tot gevolg heeft. Dat is inderdaad niet logisch. Intussen blijf je met het gegeven dat er een sacrament is toegediend dat voor de gehuwden blijft bestaan en waardoor een tweede kerkelijk huwelijk niet kan.

Ik begrijp het onbegrip van sommige lezers. Zo’n regeling maakt beide partijen ontevreden. Wie in zijn parochie met hart en ziel voor zijn geloof ijvert, raakt daardoor begrijpelijk ontmoedigd. Toch zou ik die gelovigen willen aanmoedigen voort te doen. Gods oordeel zal niet noodzakelijk dat van de kerkelijke overheid zijn.

De Kerk spreekt zich uit over het principe, niet over ieder individueel geval. Dat echtgescheidenen wordt verweten dat ze hertrouwd zijn, nemen ze er maar bij. De navolging van Christus kan een tijdelijke lijdensweg zijn, zoals ook Hij die heeft ervaren.

Christelijk leven is niet de liefde voor de regel vooropstellen, maar de regel van de liefde. Volgens mij is het die laatste die we bewust moeten aanmoedigen.

G. VAN RAEMDONCK, Beveren

Onze stem laten horen

KERK & leven, 5 DECEMBER 2011

Lezer Marcel Stroobants schrijft in zijn lezersbrief *Persoonlijke interpretaties* dat sommige auteurs van lezersbrieven aan het elementaire feit voorbijgaan dat het leergezag in Rome wel degelijk de Kerk van Christus is die wordt geleid door de heilige Geest, en dat de interpretatie van het Nieuwe Testament enkel toekomt aan het leergezag en niet aan een gelovige of aan een theoloog.

Mag ik met lezer Stoobants even terugblikken in de geschiedenis? Tijdens de kruistochten werden vele tienduizenden afgemaakt omdat ze geen christen waren. De katharen werden wegens hun afwijkende meningen uitgeroeid. Ook de inquisitie kostte vele slachtoffers, terwijl de minachting voor het jodendom door de eeuwen heen de dood van vele joden tot gevolg had.

Dat alles gebeurde met de zegen en de goedkeuring van het leergezag in Rome. En later, toen de Kerk mee heulde met de rijken en machtigen, werden figuren die opkwamen voor de armen en voor meer rechtvaardigheid – zoals priester Daens en de Salvadoraanse aartsbischop mgr. Romero – monddood gemaakt. En dan heb ik het nog niet over de manier waarop de Kerk in deze tijd tegen contraceptie en homofilie van leer trekt.

De rooms-katholieke Kerk heeft in het verleden soms foute beslissingen genomen en verkeerde stellingen verkondigd. Laten we erkennen dat het ook maar mensenwerk is geweest, maar laten we daar tevens lessen uit trekken, met name dat het officiële leergezag het ook wel eens bij het verkeerde eind heeft.

Vandaar dat wij, leken, het recht hebben – meer nog, de plicht – om onze stem te laten horen. Niet om tegen, maar om samen met het leergezag wegen te zoeken die Christus’ boodschap brengen op een manier die rekening houdt met ons gewijzigde mensbeeld en onze geëmancipieerde samenleving.

Het leergezag in Rome is niet dé Kerk. Aan ons kerk-zijn bouwen wij allen, zoekend naar een concrete vertaling van de evangelische waarden in ons leven, hier en nu. En dat gebeurt gelukkig niet alleen in Rome.

Hugo VERLAECKT, Malle